

663

T Liv Nordhaug 1978
M Egil Hovland 1965

Her - re, du kal - te di - sip - ler blant folk u - ten
rik - dom og rang. Vak - len - de var de i tro - en, de
fei - let og falt på sin gang. Al - le for - lot deg i
nø - den, frykt - som - me svek de sin venn. Du som var
tro - fast til dø - den, ble stå - en - de en - som i - gjen.

2 Herre, ditt rike ble fremmet
ved noe som ingen ting var.
Skatten fra deg er blitt båret
i skjøre og dårlige kar.
Tapere vant ved din seier.
Falne ble reist av din hånd.
Svake fant kraften du eier.
Den feige fikk mot ved din
Ånd.

3 Herre, du kaller fremdeles
de små til ditt storverk på
jord.
Fortsatt skal stammende vitner
forkynne ditt evige ord.
Tomme og fattige hender
fylles med under fra deg.
Sterk er den svake du sender
på kallets og løftenes vei.

Du åp-ner dø - ren for ditt ri-kes kom-me!
I still-het bry - ter Ri-ket frem på jord.
Og vi blir kalt til opp-brudd fra vårt mør-ke
til liv i lys av di-ne hand-lings - ord.
Etter siste vers
A - men, a - - men.

2 Du kalte oss, og vi ble ikledd renhet
i dåpens stund, i første leveår!
Men ofte vender vi oss bort fra kallet
og glemmer deg i våre velstands-kår.

3 Å, la oss se den avgrunns-dype forskjell
imellom det vi tror og det vi gjør.
Kan troen leve i vår blinde fjernhet
fra dem som lider utenfor vår dør? →

4 Det alle søker, er en nådig neste!
Vi ser det godt, men svikter likevel.
O Herre, fri oss fra vår onde sirkel
der alle tanker kretser om oss selv.

5 La veien ryddes for ditt rikes komme,
vårt eget selvopptatte liv til tross!
Og la et glimt av Nådens herredømme
bli klart og synlig i og gjennom oss.
Amen.